

Sygn. akt VIII Gz 51/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska-Grzelczak

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska

SR del. Anna Górnik (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2017 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. F.

przeciwko Z. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 28 grudnia 2016 r., sygn. akt X GNC 3251/16 do uiszczenia opłaty sądowej.

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO P. Baranowska SSO N. Pawłowska-Grzelczak SSR del. Anna Górnik

UZASADNIENIE

Powód M. F. w pozwie z dnia 2 listopada 2016 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. S. nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym kwoty 1.804 EUR wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 19 kwietnia 2016 r. oraz kosztami postępowania. Ostatecznie jako wartość przedmiotu sporu powód wskazał kwotę 7.792 zł. Podstawy powództwa powód upatrywał w treści art. 299 k.s.h.

Opłata sądowa od pozwu w postępowaniu nakazowym ustalona zgodnie z art. 13 ust. 1 w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623 t.j.) wynosiła 98 zł. Tytułem opłaty sądowej od pozwu powód uiszczył kwotę 100 zł.

Zarządzeniem z dnia 28 grudnia 2016 r. Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i upominawczym. Wobec powyższego zdaniem Sądu zaktualizowała się konieczność pobrania od powoda opłaty sądowej w pełnej wysokości, tj. w kwocie 390 zł, stanowiącej równowartość 5% wartości przedmiotu sporu. W konsekwencji, mając na uwadze art. 126² k.p.c. na podstawie art. 130 § 1 k.p.c. wezwano pełnomocnika powoda do uzupełniania brakującej opłaty od pozwu w kwocie 290 zł w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu pozwu.

Zażalenie na powyższe zarządzenie z dnia 28 grudnia 2016 r. wniósł powód. Zaskarżając zarządzenie w całości, na podstawie art. 394 § 1 pkt 9), wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. Zaskarżonemu

orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 130³ § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie oraz art. 130 § 2 k.p.c. poprzez jego zastosowania.

Ponadto, w oparciu o art. 380 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c. wniósł o rozpoznanie przez Sąd II instancji zarządzenia przewodniczącego Sądu Rejonowego w przedmiocie stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i upominawczym, które to miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, z uwagi na naruszenie art. 485 § 1 pkt 1) k.p.c. oraz art. 486 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

W pierwszej kolejności z uwagi na zakres zaskarżenia zaznaczenia wymaga, że Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela przeważający w nauce i orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd traktujący zarządzenie przewodniczącego w przedmiocie wezwania strony do uiszczenia opłaty od pisma podlegającego opłacie jako akt dotyczący „wymiaru opłaty” i w związku z tym zaskarżalny zażaleniem na podstawie art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. Przepisy obowiązującej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie posługują się pojęciem „wymiar opłaty”. Przez pojęcie „wymiar” należy zaś rozumieć „wielkość czegoś wymierzonego, wyznaczonego komuś” (por. „Uniwersalny słownik języka polskiego”, pod red. S. Dubisza, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2003). Na gruncie art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. „wymiar” odnosi się do opłaty sądowej, przy czym przepis ten nie ogranicza wymiaru opłaty wyłącznie do decyzji sądu; gdyby ustawodawca chciał ograniczyć jego zakres, musiałby to wyraźnie stwierdzić (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 6 lipca 2007 r., III CZP 71/07 i przywołane w nim orzecznictwo). Jeżeli sąd lub przewodniczący ustala zarządzeniem rodzaj i wysokość opłaty sądowej należnej od pisma podlegającego opłacie (art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - tekst jednolity Dz.U. z 2016 r. poz. 623), a następnie wzywa zobowiązanego do jej uiszczenia (art. 130 § 1 i 11 k.p.c.), to niewątpliwie dokonuje „wymiaru opłaty”. Rozstrzygnięciem, którego przedmiotem jest wysokość (wymiar) opłaty sądowej, jest zarządzenie przewodniczącego wzywające stronę do opłacenia pisma i wskazujące kwotę należnej od niego opłaty sądowej.

W okolicznościach niniejszej sprawy przewodniczący w Sądzie Rejonowym ustalił wymiar należnej od pozwu opłaty na kwotę 390 zł.

Zgodnie z art. 13 pkt 1 powołanej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych od pisma w postaci pozwu o zapłatę pobiera się opłatę stosunkową w wysokości 5% liczonej od wartości przedmiotu sporu, przy wartości przedmiotu sporu obejmującej wysokość żądanego niniejszym pozwem roszczenia opłata wynosiła więc 390 zł. W konsekwencji prawidłowego wyliczenia wymiaru opłaty od pozwu i faktu dokonania już przez powoda wpłaty w wysokości 100 zł właściwie Sąd Rejonowy wezwał do uzupełnienia opłaty poprzez uiszczenie brakującej kwoty 290 zł pod rygorem zwrotu pozwu. W uzasadnieniu zażalenia skarżący zdaje się zresztą kwestionować nie sam sposób wyliczenia opłaty, a sam fakt powstania obowiązku poprzez skierowanie do niego wezwania do jego uiszczenia z konsekwencją zwrotu pozwu. Na taki obowiązek wskazał tymczasem wprost Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 26 października 2016 r., III CZP 44/16 podsumowując dotychczasowe rozbieżności w orzecznictwie i przyjmując, że w razie stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym sąd wzywa powoda - także gdy jest reprezentowany przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego - do uiszczenia pozostałej części opłaty od pozwu w terminie tygodniowym pod rygorem jego zwrotu (lex nr 2138154). Ewentualne niewłaściwe wskazanie takiego właśnie rygoru może być przy tym weryfikowane przy faktycznym jego zastosowaniu.

Za pośrednictwem niniejszego zażalenia powód próbował również zwalczać tę część zarządzenia z dnia 28 grudnia 2016 r. w ramach której przewodniczący stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i upominawczym kierując sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym. Przy rozpoznawaniu zażalenia na zarządzenie przewodniczącego, wzywające stronę do uzupełnienia opłaty od pozwu, nie podlega badaniu zasadność stwierdzenia przez sąd braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym (tak uchwała SN z dnia

12 lutego 2009 r., III CZP 143/08, lex nr 478088 – powołana również przez skarżącego niemniej dla uzasadnienie poglądu odmiennego).

Konsekwencją poczynionych rozważań i oceny, że zażalenie jest bezzasadne, na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. orzeczono o jego oddaleniu.

W tym stanie rzeczy Sąd postanowił jak w sentencji.

SSO P. Baranowska SSO N. Pawłowska-Grzelczak SSR del. Anna Górnik

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)